

Forfatter: Stub, Ambrosius

Titel: Udrag fra Haab ikkuns! Haab kuns! bekymrede Hierte

Citation: Stub, Ambrosius: "Digte", i Stub, Ambrosius: *Digte*, Rosenkilde og Bagger, 1972, s. 116. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-stub01val-shoot-idm140613724689200/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Digte

Haab ikkuns! Haab kuns! bekymrede Hierte

- Haab ikkuns! Haab kuns! bekymrede Hierte
Bange Tungsindighed føder kun Qval;
Endelig endes dog eengang din Smerte;
⁵ Du skal indtræde i frydefuld Sahl;
Nætternes Uroc forøges af Sorgen,
Endelig svinder den daglige Harm;
Endelig, endelig gryder den Morgen,
Der i Fornøylighed holder dig varm.
- ¹⁰ Roserne altid de Torne bdekker,
Haanden tit stikkes, naar man dem taêr fat;
Faren, man forudseer, ofte forskrekker,
Vandrende derved i Tvivl bliver sat,
Hever sit Forsæt, sin Reyse vil ende
¹⁵ Ved sumpig Dahle og grusomme Field;
Naar man er ferdig paa Veyen at vende,
Haabet da siger: far fort! du gjør vel.
- Altsaa, mit Hierte! lad Sorrig og Kummer
Aldrig forhindre dig udi dit Haab!
²⁰ Thi, naar om Natten du hviler og slummer
Vogner du ofte med frydefuldt Raab,
See! det er Haabet dig fører i Munde
Denne Fortrøstning, at Timen er nær,
Himlen besluttet har, dig at forunde,
²⁵ Fordi du haaber, alt hvad dig er kiert.